

Arrest

**nr. 343 792 van 30 maart 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige op 15 september 2024 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 15 mei 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 mei 2025 aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Irakese Koerd te zijn geboren op (...) 2008 in de stad Suleimaniya, gelegen in de Iraakse provincie Suleimaniya (Noord-Irak, Koerdisch Autonome regio – KAR). U woonde daar tot aan uw vertrek uit

Irak. U ging tot het derde middelbaar naar school. In Irak werkte u als automechanicien en in een kippenkwekerij. Uw ouders en jongere broer wonen op heden nog in Suleimaniya.

Op 21 maart 2024 ontmoette u een meisje genaamd A(...). U en A(...) wisselden telefoonnummers uit en begonnen vaak met elkaar te bellen en sms'en over de toekomst en de liefde. Ook ging u vanaf 11 april dagelijks naar A(...) haar school om telkens tien minuten à een halfuurtje te babbelen met haar voor de school. Op 16 mei, een dag voor A(...) haar verjaardag, kocht u haar een bloem en parfum. Op 25 mei had u A(...) uitgenodigd bij u thuis voor twee uurtjes omdat er toen niemand aanwezig was. Hoewel dit niet gepland was, hadden jullie op dat moment seksuele betrekkingen met elkaar. Onmiddellijk na de daad had A(...) veel spijt, ze huilde en was bang dat ze gedood zou worden. A(...) ging naar huis en jullie bleven dagelijks sms'en naar elkaar maar u merkte dat A(...) afstandelijk was en geen verder fysiek contact wou hebben. Eind augustus stopte A(...) met het sturen van sms'jes, alsook beantwoordde ze uw oproepen niet langer. Begin september ging u naar haar school maar u zag haar niet. Vervolgens vroeg u aan haar vriendin of zij A(...) had gezien maar zij vertelde u dat ze A(...) ook al twee dagen niet meer gezien had. Op 5 september, toen u bij uw grootouders was, vielen de vader en broer van A(...) gewapend binnen bij u thuis. De vader en broer van A(...) waren namelijk te weten gekomen dat zij zwanger was en waren daarom op zoek naar u. Nadat A(...) haar vader en broer vertrokken waren belde uw moeder u kwaad op om te vertellen wat gebeurd was. Hierna ging de oom van uw vader uw paspoort en identiteitskaart ophalen bij u thuis en u ging naar het dorp Besansour. Eén dag later viel de familie van A(...) nogmaals uw huis binnen. Uw moeder verzocht de hand van A(...) maar de vader van A(...) ging niet akkoord en zei dat u moest sterven omdat hun eer vervuild werd.

Op 7 september vertrok u met uw oom H(...) naar Tunesië van waaruit u met een bootje richting Italië ging om vervolgens uw weg verder te zetten naar België. U kwam aan in België op 15 september 2024 en diende op 16 september 2024 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Nadien vernam u dat uw moeder een klacht ingediend heeft om de vader en broer van A(...) te laten aanhouden daar zij gewapend binnengevallen zijn bij u thuis. Uw (iraakse) advocaat liet u echter weten dat zij nog niet aangehouden werden omdat ze machtige mensen kennen. U weet niet wat gebeurd is met A(...) maar vernam wel via uw advocaat dat ze ertoe verplicht werd abortus te plegen.

In geval van terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door de familie van A(...).

Ter ondersteuning van uw verzoek werden volgende documenten voorgelegd: een fotokopie van een verslag van uw advocaat in Irak met betrekking tot uw dossier, originele documenten met betrekking tot de medische situatie van uw vader en een brief van de school die u loopt in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat, het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste slaagde u er niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen.

U hebt voor deze asielprocedure geen enkel origineel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Nochtans kan verwacht worden dat u wel bij machte zou zijn een identiteitskaart of paspoort, al is het maar een kopie, voor te leggen teneinde uw identiteit en leeftijd aan te tonen. Dat u uw identiteitskaart en paspoort verloren bent op zee tussen Tunesië en Italië is een blote bewering, alsook mag het ten stelligste verbazen dat u geen enkel ander document hebt/had in Irak waarmee u dergelijke persoonsgegevens kan aantonen (CGVS, p. 4).

Bovendien heeft u in Italië laten optekenen geboren te zijn op 15 maart 2003 (Administratief dossier – EURODAC SEARCH RESULT), hetgeen ver afwijkt van uw bewering geboren te zijn in 2008. Tevens stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS dat u in Italië dezelfde identiteitsgegevens opgegeven had als hier in België en daarom vrijgelaten werd, daar u minderjarig was (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 23; CGVS, p. 6). Met de vaststelling dat u in Italië had laten optekenen in 2003 geboren te zijn werd u geconfronteerd nadat u wederom volhardde in de bewering dezelfde leeftijd opgegeven te hebben aldaar. Ditmaal gaf u toe daar verklaard te hebben in 2003 geboren te zijn, dit om te vermijden dat de Italiaanse autoriteiten u zouden vasthouden, zouden vragen naar uw identiteitsdocumenten en uw gsm zouden afnemen (CGVS, p. 6). Dat u nu echter stelt een andere leeftijd opgegeven te hebben in Italië om door te kunnen reizen staat haaks op uw initiële verklaring, hetgeen erop wijst dat u er niet voor terugdeinst leugenachtige verklaringen af te leggen ten overstaan van de asielinstanties.

Volledigheidshalve mag het enigszins verbazen dat u nog over uw gsm beschikte na de oversteek van Tunesië naar Italië maar al uw identiteitsdocumenten onderweg wel verloren bent, wetende dat dit het enige is waarmee u uw werkelijke identiteit kan aantonen (CGVS, p. 4, 6).

Daar er ernstige twijfels bestonden over uw beweerde leeftijd, vanwege uw fysieke verschijning en het gebrek aan documenten ter staving hiervan, werd overgegaan tot een leeftijdstest (Administratief dossier – Fiche MINTEH). Deze leeftijdstest kon weliswaar geen uitsluitsel bieden over uw beweerde minderjarigheid. Immers wees de test, uitgevoerd op 20 september 2024, uit dat u achttien jaar bent met een standaardafwijking van zes maanden waardoor u het voordeel van de twijfel geboden werd daar het mogelijk is dat u toentertijd nog minderjarig was (Administratief dossier – Beslissing Dienst Voogdij).

Daarnaast slaagde u er ook niet in eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw levensomstandigheden in Suleimaniya. U verklaarde tijdens uw registratie als minderjarige en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw vader hielp als automechanicien in de familiezaak (Administratief dossier – Verklaring DVZ, ; Fiche MINTEH, Varia). Echter bleek ten tijde van uw interview bij het CGVS dat u werkte als automechanicien in een kleine werkplaats van een persoon genaamd F(...) en in een kippenkwekerij (CGVS, p. 7, 8). Dit werk deed u niet samen met uw vader daar hij in 2020 geopereerd werd en sedertdien altijd thuis zat (CGVS, p. 7). Dat u dus tot tweemaal toe liet optekenen dat u samenwerkte met uw vader, in een familiezaak, terwijl dit niet zo blijkt te zijn doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat u er niet voor terugdeinst om de asielinstanties te misleiden met betrekking tot bepaalde elementen, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid schaadt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de familie van A(...) omdat u een verboden relatie had met haar en zij zwanger raakte (CGVS, p. 8-9, 14). Er dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

Om te beginnen dient aangestipt te worden dat u het CGVS niet hebt kunnen overtuigen van de door u voorgehouden relatie.

Zo legt u erg oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen af over de totstandkoming en invulling van jullie relatie. U zou A(...) tijdens Nowruz (Perzisch nieuwjaar) gezien hebben en aangezien ze licht van huidskleur was, mooie ogen had, een lengte tussen de 160 en 165cm had en 60 kilo woog besloot u te babbelen met haar. Na kennisgemaakt te hebben wisselden jullie telefoonnummers uit en sedertdien spraken jullie over de toekomst, met name over een leven uitbouwen en samen gaan wonen (CGVS, p. 9-11). Dat u het echter onmiddellijk over een toekomst opbouwen met A(...) had, is weinig geloofwaardig. Er kan immers verwacht worden dat jullie elkaar eerst wat beter zouden leren kennen en dat er ook betekenisvolle gesprekken over gevoelens, levensdoelen of persoonlijke overtuigingen zouden zijn alvorens jullie het zouden hebben over grote beloften zoals samen een toekomst uitbouwen en trouwen. Trouwen en het opbouwen van een gezamenlijke toekomst met een partner van eigen keuze veronderstelt een diepere emotionele connectie tussen beide, iets waar in casu geen sprake van blijkt te zijn.

Dat u het bovendien heel vaak over trouwen en een toekomst met A(...) uitbouwen had, doch nooit concrete stappen genomen hebt om haar hand te verkrijgen mag verbazen (CGVS, p. 11). Immers kan verwacht

worden, desondanks zij nog studeerde en u er financieel niet goed bij zat, dat u wel een idee had hoe u dit zou bewerkstelligen in de toekomst, in casu quod non.

Dat u trouwens niks van bewijzen voorlegt ter staving van deze relatie mag vreemd heten. Nochtans kan er verwacht worden dat er wel foto's van jullie samen zouden zijn of dat er nog bewijs zou zijn van de vele berichten die jullie uitgewisseld hebben, u had immers nog uw gsm in Italië (zie supra).

Tevens bent u er niet in geslaagd eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken.

Zo gaf u ten overstaan van de DVZ, op 17 februari 2025, aan dat u niet wist wat er met A(...) gebeurd is, daar u niets meer vernomen hebt over haar sedert uw vertrek uit Irak (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans kan verwacht worden dat u wel pogingen ondernomen zou hebben om te weten te komen wat er met A(...) gebeurd was. Zij was immers het meisje waarmee u een toekomst wou uitbouwen en voor wie u zelfs uw leven riskeerde (CGVS, p. 8-9, 11-12). Hoewel u verklaarde niet te weten wat er met A(...) gebeurd is, blijkt dat u wel weet dat A(...) abortus deed omdat haar vader haar ertoe verplicht heeft. Dit nieuws vernam u via uw advocaat die dit liet weten via WhatsApp (CGVS, p. 12). Dat u op heden weet dat er abortus werd gedaan, doch twee maanden eerder te verstaan gaf niet te weten wat er gebeurd was met A(...), is opvallend. Sterker nog, uw advocaat vertelde u dit nieuws in september 2024, kort na uw aankomst in België (CGVS, p. 15). Dat u echter geen notie maakte van de abortus bij de DVZ, noch van het gegeven dat u over een advocaat beschikt in Irak omdat uw moeder een klacht heeft ingediend tegen de vader en broer van A(...) (CGVS, p. 10) is eveneens ten zeerste frappant en doet vermoeden dat u post-factum nog zaken toegevoegd hebt teneinde uw relaas aan te dikken.

Voorts legde u ook met betrekking tot de vastgestelde zwangerschap van A(...) strijdige verklaringen af. Bij de DVZ gaf u namelijk te verstaan dat A(...) in augustus merkte dat ze geregeld ziek was, vaak misselijk was en veel moest overgeven. Naar aanleiding hiervan werd ze naar de dokter gebracht waar vervolgens vastgesteld werd dat ze zwanger was (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Ten tijde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS bleek echter dat er geen indicaties voorhanden waren waaruit afgeleid kon worden dat A(...) zwanger was (CGVS, p. 12). Immers had u wel nog op dagelijkse basis contact met A(...) tot 22 of 23 augustus maar de gesprekken die jullie hadden gingen enkel over het dagelijkse leven, zoals waarmee jullie bezig waren en jullie activiteiten (CGVS, p. 12-13). Het lijkt er dan ook veeleer op dat u een ingestudeerd verhaaltje vertelt waardoor u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot essentiële elementen die de kern van uw asielrelaas raken.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw gedrag niet in lijn ligt met de door u geschetste situatie.

Het strookt weinig dat u weet dat dergelijke relaties in Koerdistan verboden en strafbaar zijn maar dat u tegelijkertijd weinig voorzichtig te werk ging. Zo ging u dagelijks tien minuutjes à een halfuur naar A(...) haar school toe om daar met haar te spreken (CGVS, p. 8, 9). Door dergelijk gedrag te stellen konden omstaanders nochtans snel te weten komen dat u en A(...) een relatie hadden met elkaar. Het is immers weinig logisch dat A(...) dagelijks met een jongen, die geen familielid is, zou staan babbelen voor de school en dat dit toegelaten zou worden door haar conservatieve familie die wilt dat ze binnen de familie trouwt (CGVS, p. 9, 13). Dergelijk risicovol gedrag mist dan ook enige aannemelijkheid.

Dat u bovendien in de mogelijkheid verkeerde zoveel tijd te spenderen met A(...) valt niet te rijmen met uw bewering dat u gewoonliks werkte van 7u30 's morgens tot 10 uur 's avonds met enkel twee onderbrekingen om te eten (CGVS, p. 8). Het is bijgevolg volstrekt onduidelijk hoe u nog de tijd vond om elke dag naar A(...) haar school toe te gaan om daar vervolgens een tiental minuten à een halfuur met haar te babbelen.

Alsook is het opmerkelijk dat u en A(...), toen jullie de eerste keer alleen waren bij elkaar, zonder enige voorgaande seksuele ervaring, direct overgingen tot het hebben van seksuele betrekkingen met elkaar, temeer jullie zich ervan bewust waren dat dergelijk gedrag verboden is en ernstige gevolgen met zich kon meebrengen (CGVS, p. 9, 12). De afwezigheid van ervaring impliceert doorgaans een zekere terughoudendheid of onzekerheid, wat haaks staat op de impulsiviteit van jullie handelen. Bovendien werkt het besef van de morele en persoonlijke risico's doorgaans remmend op dergelijk impulsief gedrag. De combinatie van deze zaken maakt dat jullie vermeende seksuele betrekking bevreemdend aandoet gelet op de context waarin jullie zich bevonden.

Tevens zijn uw verklaringen aangaande het gedrag van A(...) haar familieleden opmerkelijk.

Het is immers opvallend dat de vader en broer van A(...) twee dagen op rij uw huis gewapend binnenvielen, doch daarna nooit meer iets van zich hebben laten horen (CGVS, p. 10, 13). Nochtans kan verwacht worden

dat ze hun zoektocht naar u niet zo snel zouden opgeven. Immers zou u hun eer geschonden hebben, hetgeen een ernstig vergrijp is volgens de culturele tradities aldaar (CGVS, p. 14-15).

Dat de klacht van uw moeder tegen de vader en broer van A(...) zou verhinderen dat zij uw familie verder zouden lastig vallen is weinig aannemelijk gelet op uw bewering dat A(...) haar familieleden machtig zijn en niet gearresteerd zullen worden (CGVS, p. 10). Het lijkt er dan ook veeleer op dat uw familieleden op heden helemaal geen problemen kennen hetgeen ten zeerste afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen.

Het verslag van uw Iraakse advocaat, ter staving van uw problemen in Irak, is niet bij machte iets te wijzigen aan voorgaande vaststellingen (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). De bewijswaarde van Iraakse documenten is immers erg relatief gelet op de hoge graad van corruptie en documentenfraude aldaar (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Bovendien kan dergelijk verslag door eender wie geschreven worden waardoor het een gesolliciteerd karakter heeft. Dit betreft immers geen officieel document.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van (betrouwbare) bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Tot slot stipte uw advocaat aan dat u niet kan terugkeren naar Irak omwille van uw integratie en verwestering in België (CGVS, p. 16). Echter dient aangestipt te worden dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een terugkeer naar Irak voor u onmogelijk zou zijn omwille van verwestering.

Vooreerst maakte uzelf geen gewag van 'verwestering' toen de kans zich voortdeed. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Verder werd u na de toevoeging door uw advocaat gevraagd of u los van uw (vermeende) problemen zou kunnen terugkeren naar Irak waarop u stelde van niet. Echter sloeg u er niet in te verduidelijken waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Irak en gaf u aan het niet te weten (CGVS, p. 16). Bovendien bent u nog maar negen maanden in België en het loutere gegeven dat u school loopt in België en als student in een garage werkt betekent niet dat u niet meer in staat zou zijn u aan te passen aan de waarden en normen die van toepassing zijn in Iraaks-Koerdistan (CGVS, p. 16; Administratief dossier – Groene map, stuk 3). U toont daarmee geenszins aan dat u zich een bepaalde levenswijze eigen hebt gemaakt die, wat u betreft, aanleiding geeft tot veranderingen in gedrag, houding of uiterlijk die als fundamentele kenmerken van uw identiteit kunnen worden beschouwd en waarvan niet kan worden geëist dat u ze opgeeft, noch dat ze onverenigbaar zijn met de Iraakse maatschappelijke of traditionele normen. Daarnaast woonde u tot 6 september 2024 in Suleimaniya waar u school gelopen hebt tot de derde graad en werkzaam was op twee locaties. Met andere woorden kan dus gesteld worden dat u al een zekere maturiteit had en zich ontwikkeld heeft volgens de lokale gebruiken en tradities die aldaar gelden. U hebt ook een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog steeds in contact staat, dat u kan helpen in geval van terugkeer en waarvan u, indien nodig, informatie kunt krijgen over eventuele veranderingen die tijdens uw afwezigheid hebben plaatsgevonden. Uit deze elementen blijkt dan ook op geen enkele manier niet dat uw verblijf en ervaringen in Europa u zodanig hebben beïnvloed dat u hier in België waarden en standpunten hebt ontwikkeld die u van de Iraakse samenleving hebben vervreemd, zodat een terugkeer niet mogelijk zou zijn.

Ook moet worden opgemerkt dat de UNHCR en de EUAA in hun laatste rapporten niet vermelden dat personen die terugkeren naar Irak na een kort of langdurig verblijf in het buitenland worden blootgesteld aan vervolging, discriminatie die zo ernstig is dat het als vervolging kan worden beschouwd, of risico's in verband met artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingswet (zie de UNHCR International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq van januari 2024, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> en het EUAA COI Report Iraq - Country Guidance van november 2024, beschikbaar op: <https://euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024>).

Het overige document dat u hebt neergelegd is niet bij machte de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. De documenten met betrekking tot de medische toestand van uw vader staven zijn medische problemen maar staan voorts los van de door u voorgehouden vrees.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

De Koerdische Autonome Regio (KAR) omvat de provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja - de administratieve status van Halabja als provincie wordt nog niet officieel erkend door de Iraakse federale regering - die officieel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG) vallen. In 2022 telde de provincie Suleimaniya ongeveer 2.396.206 inwoners.

Op 25 september 2017 hield de KRG een referendum omtrent de onafhankelijkheid van Koerdistan, waarbij een absolute meerderheid van de kiezers voor Koerdische onafhankelijkheid stemde. Het referendum leidde tot een conflict tussen de KRG en de centrale Iraakse autoriteiten, die het referendum onwettig verklaarden en de Koerdische regio's tijdelijk isoleerden van de buitenwereld. Tegelijkertijd verdreven het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) de Koerdische troepen uit Kirkuk en een groot deel van de "betwiste regio's", waardoor de KRG een aanzienlijk deel van haar olie-inkomsten verloor. Na het referendum belandde de KAR in een diepe politieke en economische crisis. In maart 2021 bereikten de Koerdische en de Iraakse regering, na lange onderhandelingen, een begrotingsakkoord dat onder andere de verdeling van olie-inkomsten vastlegt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige eerste minister van Irak, Haider al-Abadi, de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de PMF en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de provincies Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door aanvallen van IS.

In de afgelopen jaren waren er in Iraaks Koerdistan ook herhaaldelijk protestbewegingen tegen tekortkomingen in de basisdienstverlening, vertragingen bij de uitbetaling van ambtenarensalarissen en corruptie. Hoewel de betogingen meestal vreedzaam verlopen, braken er soms rellen uit en traden de veiligheidstroepen hard op tegen de betogers. Dit politieke geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan, of waarin twee of meer gewapende organisaties met elkaar in gevecht zijn. Bovendien bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt.

In de referentieperiode van het rapport "Security Situation" van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 vonden de meeste veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten hebben aanvallen uitgevoerd, hoofdzakelijk vanuit de lucht, op PKK-doelwitten in de provincie, met name in de districten Sharbazher, Chamchamal, Panjwin en Pshdar. Droneaanvallen die werden toegeschreven aan Turkse strijdkrachten, troffen ook een konvooi van de Syrische Democratische Strijdkrachten (voornamelijk bestaande uit Syrische Koerden). Een andere, soortgelijke aanval trof het vliegveld van Arbat, waar leden van de YPG uit Syrië werden getraind, waarbij verschillende leden van de eliteveiligheidstroepen van de provincie werden gedood. In totaal voerde Turkije in 2023 naar schatting 420 aanvallen uit in de provincie. Turkse droneaanvallen troffen ook burgers, waaronder twee in het district Panjwin. Andere aanvallen, waarvan de daders niet met zekerheid konden worden geïdentificeerd, veroorzaakten ook burgerslachtoffers in hetzelfde district, alsook in het district Pshdar en in het Qandil-gebergte.

De Turkse autoriteiten plegen ook gerichte moordaanslagen in de provincie op personen die verdacht worden van banden met de PKK. Iran voert ook dit soort aanvallen uit in de provincie op leden van zowel Iraakse als Iraanse Koerdische bewegingen.

De provincie is ook de thuisbasis van verschillende gewapende Iraanse Koerdische oppositiegroepen, waaronder Shorshger en Zahmatkeshan. In juni 2023 braken er dodelijke gevechten uit tussen deze twee groepen als gevolg van de toenemende spanning tussen beide.

In de hele provincie Suleimania doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, bleef laag.

Volgens de IOM waren er op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's) in Irak. IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. De drie provincies die samen de KAR vormen, vingen op 31 december 2023 591.277 IDP's op en behoren tot de provincies met het grootste aantal ontheemden. Op dezelfde datum registreerde de IOM geen IDP's uit de provincie Suleimaniya in Irak of returnees.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending

van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Suleimaniya een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn.

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor burgers in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "artikelen 1 en volgende" van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1, tweede lid van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker daarnaast de formele en materiële motiveringsplicht geschonden acht. Verzoeker maakt tevens gewag van een duidelijke beoordelingsfout.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische toelichting bij de draagwijdte van de (formele en materiële) motiveringsplicht.

Vervolgens tracht verzoeker de motieven op grond waarvan hem de vluchtelingenstatus geweigerd wordt te weerleggen. Hij benadrukt zijn jonge leeftijd en meent dat het onaanvaardbaar is dat deze in het kader van de inhoud van de beslissing niet is genoemd. Tevens gaat hij in op het gebrek aan originele identiteitsdocumenten en "*enkele onvolkomenheden in zijn verklaringen*". Vervolgens betwist verzoeker dat zijn relatie met A. oppervlakkig of weinig doorleefd zou zijn geweest, betoogt hij dat de omstandigheden die hij beschrijft logisch aansluiten bij de realiteit van een verboden relatie in Irak en betwist hij dat zijn gedrag niet strookt met de door hem beschreven situatie. Hij werkt deze elementen verder uit. Verder meent verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Vervolgens gaat verzoeker onder verwijzing naar algemene informatie in op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en meent hij dat hem ten minste subsidiaire beschermingsstatus verleend kan worden.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikt orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 6 februari 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de actuele veiligheidssituatie in Irak en de provincie Suleimaniya onder verwijzing naar geactualiseerde landeninformatie, te raadplegen via de vermelde weblinks.

3.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een studentenarbeidsovereenkomst (stuk 1) en een geheugensteuntje voor zijn voogd (stuk 2) als bijkomende stavingstukken voegt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1, tweede lid van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 2 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adviseur van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.4. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker er niet in slaagde zijn identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, nu (i) hij niet kan overtuigen van de door hem voorgehouden relatie, (ii) hij er niet in geslaagd is eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot elementen die de kern van zijn asielrelaas raken, (iii) zijn gedrag niet in lijn ligt met de door hem geschetste situatie, (iv) zijn verklaringen aangaande het gedrag van A. haar familieleden opmerkelijk zijn en (v) het verslag van zijn Iraakse advocaat niet bij machte is iets te wijzigen aan voorgaande vaststellingen, omdat (C) geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een terugkeer naar Irak voor hem onmogelijk zou zijn omwille van verwestering, omdat (D) de overige documenten die hij neerlegt de bekomen appreciatie niet kunnen ombuigen en omdat (E) er momenteel voor burgers in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Irak, omdat hij vreest gedood te worden door de familie van A., het meisje met wie hij een geheime relatie zou gehad hebben. Verzoeker en A. zouden op 21 maart 2024 elkaar voor het eerst gezien hebben, waarna zij geregeld met elkaar berichtjes zouden hebben uitgewisseld en elkaar aan de school van A. dagelijks zouden hebben ontmoet om te babbelen. Op 25 mei 2024 zou verzoeker A. uitgenodigd hebben bij hem thuis omdat er niemand aanwezig was, en zouden zij seksuele betrekkingen gehad hebben. Hierna zouden verzoeker en A. initieel nog berichtjes gestuurd hebben naar elkaar, maar eind augustus zou A. gestopt zijn met berichtjes sturen. Op 5 september 2024 zouden de vader en broer van A. gewapend binnengevallen zijn bij verzoeker thuis, nadat zij te weten gekomen zouden zijn dat A. zwanger was. Verzoeker zou toen bij zijn grootouders geweest zijn en door zijn razende moeder zijn opgebeld nadat de vader en broer van A. vertrokken waren. Vervolgens zou de oom van zijn vader verzoekers paspoort en identiteitskaart bij hem thuis komen halen zijn en met hem naar het naburige dorp Bestansour zijn gegaan. De volgende dag zouden de broer en vader van A. opnieuw binnengevallen zijn in verzoekers huis. Verzoekers moeder zou A.'s hand gevraagd hebben, maar de vader van A. zou hier niet mee akkoord gegaan zijn en gezegd hebben dat verzoeker moest sterven. Op 7 september 2024 zou verzoeker met zijn oom naar Tunesië vertrokken zijn, waarna hij alleen naar Italië en vervolgens naar België zou zijn gereisd. Verzoeker zou nadien vernomen hebben dat zijn moeder een klacht ingediend heeft om de vader en broer van A. te laten aanhouden. Tevens zou hij vernomen hebben dat A. verplicht werd abortus te plegen.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen naar aanleiding van zijn beweerde relatie met A. niet aannemelijk weet te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adviseur van de commissaris-generaal bij waar zij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert dat verzoeker er niet in slaagt zijn identiteit ontegensprekelijk aan te tonen:

“U hebt voor deze asielprocedure geen enkel origineel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Nochtans kan verwacht worden dat u wel bij machte zou zijn een identiteitskaart of paspoort, al is het maar een kopie, voor te leggen teneinde uw identiteit en leeftijd aan te tonen. Dat u uw identiteitskaart en paspoort verloren bent op zee tussen Tunesië en Italië is een blote bewering, alsook mag het ten stelligste verbazen dat u geen enkel ander document hebt/had in Irak waarmee u dergelijke persoonsgegevens kan aantonen (CGVS, p. 4).

Bovendien heeft u in Italië laten optekenen geboren te zijn op 15 maart 2003 (Administratief dossier – EURODAC SEARCH RESULT), hetgeen ver afwijkt van uw bewering geboren te zijn in 2008. Tevens stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS dat u in Italië dezelfde identiteitsgegevens opgegeven had als hier in België en daarom vrijgelaten werd, daar u minderjarig was (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 23; CGVS, p. 6). Met de vaststelling dat u in Italië had laten optekenen in 2003 geboren te zijn werd u geconfronteerd nadat u wederom volhardde in de bewering dezelfde leeftijd opgegeven te hebben aldaar. Ditmaal gaf u toe daar verklaard te hebben in 2003 geboren te zijn, dit om te vermijden dat de Italiaanse autoriteiten u zouden vasthouden, zouden vragen naar uw identiteitsdocumenten en uw gsm zouden afnemen (CGVS, p. 6). Dat u nu echter stelt een andere leeftijd opgegeven te hebben in Italië om door te kunnen reizen staat haaks op uw initiële verklaring, hetgeen erop wijst dat u er niet voor terugdeinst leugenachtige verklaringen af te leggen ten overstaan van de asielinstanties.

Volledigheidshalve mag het enigszins verbazen dat u nog over uw gsm beschikte na de oversteek van Tunesië naar Italië maar al uw identiteitsdocumenten onderweg wel verloren bent, wetende dat dit het enige is waarmee u uw werkelijke identiteit kan aantonen (CGVS, p. 4, 6).

Daar er ernstige twijfels bestonden over uw beweerde leeftijd, vanwege uw fysieke verschijning en het gebrek aan documenten ter staving hiervan, werd overgegaan tot een leeftijdstest (Administratief dossier – Fiche MINTEH). Deze leeftijdstest kon weliswaar geen uitsluitsel bieden over uw beweerde minderjarigheid. Immers wees de test, uitgevoerd op 20 september 2024, uit dat u achttien jaar bent met een standaardafwijking van zes maanden waardoor u het voordeel van de twijfel geboden werd daar het mogelijk is dat u toentertijd nog minderjarig was (Administratief dossier – Beslissing Dienst Voogdij).

Daarnaast slaagde u er ook niet in eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw levensomstandigheden in Suleimaniya. U verklaarde tijdens uw registratie als minderjarige en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u uw vader hielp als automechanicien in de familiezaak (Administratief dossier – Verklaring DVZ, ; Fiche MINTEH, Varia). Echter bleek ten tijde van uw interview bij het CGVS dat u werkte als automechanicien in een kleine werkplaats van een persoon genaamd F(...) en in een kippenkwekerij (CGVS, p. 7, 8). Dit werk deed u niet samen met uw vader daar hij in 2020 geopereerd werd en sedertdien altijd thuis zat (CGVS, p. 7). Dat u dus tot tweemaal toe liet optekenen dat u samenwerkte met uw vader, in een familiezaak, terwijl dit niet zo blijkt te zijn doet eveneens de wenkbrouwen fronsen. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat u er niet voor terugdeinst om de asielinstanties te misleiden met betrekking tot bepaalde elementen, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid schaadt.”

Verzoeker kan met zijn betoog in het verzoekschrift, waar hij ter verschoning van het feit dat hij geen enkel origineel document voorlegt dat zijn identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zou kunnen staven, aanvoert dat hij zijn land van herkomst in allerijl verlaten heeft en meent dat het in dergelijke context niet ongebruikelijk is dat essentiële documenten verloren geraken of achterblijven, niet overtuigen. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker zijn identiteit en leeftijd met geen enkel document, desnoods een fotokopie, kan aantonen. De algemene bewering dat veel vluchtelingen geen toegang hebben tot digitale kopieën of veilige middelen om identiteitsbewijzen op te slaan, is *in casu* niet dienstig daar verzoeker in het bezit is van een gsm die de oversteek naar Italië wel overleefde. Zelfs indien het daadwerkelijk zo zou zijn dat verzoeker niet langer over zijn originele identiteitsdocumenten beschikt, mag van hem minstens worden verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om andere in Irak achtergebleven documenten die minstens een begin van bewijs van zijn identiteit en verblijfplaatsen vormen te bekomen, temeer hij verklaart nog tweemaal per week contact te hebben met zijn moeder (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 8). Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Aangaande de discrepantie in zijn verklaringen betreffende zijn geboortedatum herhaalt verzoeker dat hij zich genoodzaakt zag om bij de Italiaanse autoriteiten een hogere leeftijd op te geven en stelt hij dat het feit dat hij dit later toegaf zijn bereidheid tot transparantie toont. De Raad stelt in dit verband echter vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud initieel aangaf in Italië dezelfde identiteitsgegevens opgegeven te hebben als in België, en hij pas na confrontatie met zijn verklaringen in Italië toegaf er een ander geboortjaar te hebben opgegeven (NPO, p. 6). Aldus blijkt geenszins dat verzoeker dit uit eigen beweging toegaf en zich bereid toonde hierover transparant te zijn. Verzoeker stelt hierover nog dat het feit dat zijn verklaring in eerste instantie anders was, niet betekent dat hij opzettelijk loog en dat hij zich vergist heeft of aarzelde om de volledige waarheid te vertellen uit angst dat dit negatieve gevolgen zou hebben voor zijn procedure, doch is het voor de Raad niet duidelijk, en verzoeker licht niet verder toe, hoe dit een vergissing zou kunnen zijn, daar zowel de vraagstelling als zijn verklaringen in dit verband duidelijk en helder waren, noch is het duidelijk waarom hij de volledige waarheid niet verteld zou hebben uit angst. Verder neemt verzoekers argument dat een enkele inconsistentie niet betekent dat zijn hele relaas ongeloofwaardig is, temeer hem het voordeel van de twijfel werd toegekend op vlak van minderjarigheid, niet weg dat hij ten overstaan van de Belgische asielinstanties niet transparant is geweest over de verklaringen die hij bij de Italiaanse autoriteiten heeft afgelegd over zijn leeftijd, wat zijn algemene geloofwaardigheid schaadt. De Raad wijst er in dit verband nog op dat verzoeker een voogd werd toegekend daar de leeftijdstest geen uitsluitel gaf over zijn beweerde minderjarigheid, en niet omdat zijn verklaringen hierover zonder meer aangenomen zouden zijn (AD, stuk 7, 'Décision du service des Tutelles').

Verzoeker tracht verder zijn incoherente verklaringen aangaande zijn levensomstandigheden in Suleimaniya te verenigen door te stellen dat deze 'schijnbare' tegenstrijdigheid verklaard kan worden door het feit dat hij tijdelijk werkte met zijn vader voor diens operatie en nadien elders werk zocht. De Raad dient vast te stellen dat dit niet kan overtuigen, daar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) tot tweemaal toe eenduidig aangaf dat hij bij zijn vader werkte, maar tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) stelt dat zijn vader al enkele jaren thuis zat en daarbij niet verder specificeert dat hij eerder nog bij zijn vader gewerkt zou hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7; stuk 7, verklaring DVZ, vraag 12 en 'Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling'). Bovendien maakt verzoeker bij de DVZ geen gewag van het feit dat hij nog bij een kippenkwekerij werkte nadat hij als automechanicien werkte, zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Waar hij er in dit kader nog op wijst dat "*het gaat om een jong persoon met een traumatisch vluchtverhaal, die onder stress en druk geïnterviewd werd in een niet-moedertaal*", wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zeventien jaar was – en niet slechts vijftien, zoals hij in zijn verzoekschrift poneert –, en dus niet dermate jong was dat er van hem over basiselementen zoals zijn job geen eenduidige en waarheidsgetrouwe verklaringen verwacht kunnen worden. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Vervolgens wordt, aangaande verzoekers beweerde relatie met A., in de bestreden beslissing met reden het volgende gesteld:

"Zo legt u erg oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen af over de totstandkoming en invulling van jullie relatie. U zou A(...) tijdens Nowruz (Perzisch nieuwjaar) gezien hebben en aangezien ze licht van huidskleur was, mooie ogen had, een lengte tussen de 160 en 165cm had en 60 kilo woog besloot u te babbelen met haar. Na kennisgemaakt te hebben wisselden jullie telefoonnummers uit en sedertdien spraken jullie over de toekomst, met name over een leven uitbouwen en samen gaan wonen (CGVS, p. 9-11). Dat u het echter onmiddellijk over een toekomst opbouwen met A(...) had, is weinig geloofwaardig. Er kan immers verwacht worden dat jullie elkaar eerst wat beter zouden leren kennen en dat er ook betekenisvolle gesprekken over gevoelens, levensdoelen of persoonlijke overtuigingen zouden zijn alvorens jullie het

zouden hebben over grote beloften zoals samen een toekomst uitbouwen en trouwen. Trouwen en het opbouwen van een gezamenlijke toekomst met een partner van eigen keuze veronderstelt een diepere emotionele connectie tussen beide, iets waar in casu geen sprake van blijkt te zijn.

Dat u het bovendien heel vaak over trouwen en een toekomst met A(...) uitbouwen had, doch nooit concrete stappen genomen hebt om haar hand te verkrijgen mag verbazen (CGVS, p. 11). Immers kan verwacht worden, desondanks zij nog studeerde en u er financieel niet goed bij zat, dat u wel een idee had hoe u dit zou bewerkstelligen in de toekomst, in casu quod non.

Dat u trouwens niks van bewijzen voorlegt ter staving van deze relatie mag vreemd heten. Nochtans kan er verwacht worden dat er wel foto's van jullie samen zouden zijn of dat er nog bewijs zou zijn van de vele berichten die jullie uitgewisseld hebben, u had immers nog uw gsm in Italië (zie supra)."

Verzoeker betoogt dat het feit dat hij en A. vroeg spraken over hun toekomst aantoont dat ze serieuze bedoelingen hadden en het CGVS een westerse lezing maakt van wat een 'diepe emotionele connectie' zou moeten inhouden, doch beperkt zich hiermee tot een louter algemeen betoog, dat hij niet verder staft en waarmee hij zijn relatie met A. niet concreet aannemelijk weet te maken. Verder herhaalt verzoeker slechts zijn eerdere verklaringen dat hij niet onmiddellijk officiële stappen ondernam om A. ten huwelijk te vragen omdat hij financieel kwetsbaar was en A. nog op school zat, maar maakt hij niet aannemelijk dat hij hier al mee bezig geweest zou zijn of over nagedacht zou hebben, hoewel hij zich bewust blijkt te zijn van de gevolgen als hun relatie ontdekt zou worden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker beperkt zich verder tot een louter herhalen van zijn eerdere verklaringen waar hij erop wijst dat een huwelijk overwogen werd als oplossing daar zijn moeder om A.'s hand vroeg na het incident. Dit bevestigt slechts dat verzoeker eerder geen stappen ondernam om A. ten huwelijk te vragen. Verder strookt verzoekers betoog, waar hij ter verschoning van het gebrek aan bewijzen aanvoert dat de relatie voornamelijk in het geheim gebeurde en hij afkomstig is uit een samenleving waarin relaties buiten het huwelijk sociaal onaanvaardbaar zijn, niet met zijn verklaringen volgens dewelke hij A. gedurende enkele maanden ging opzoeken aan haar school om met haar te praten (*Ibid.*, p. 9). Voorts tracht verzoeker het gebrek aan bewijs nog te verklaren door te stellen dat hij onderweg naar Europa zijn gsm meerdere keren is kwijtgeraakt of hij gegevens heeft moeten wissen uit angst voor controle door de autoriteiten of mensensmokkelaars, doch dit zijn blote beweringen die niet verder gestaafd worden. Waar verzoeker nog wenst te benadrukken dat het gebrek aan materiële bewijzen zijn relaas niet ongeloofwaardig maakt, wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adviseur van de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat zij geen geloof kan hechten aan de door verzoeker naar voren geschoven vluchtmotieven en voorgewende vrees.

Voorts stelt de Raad in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal vast dat verzoekers gedrag niet in lijn ligt met de door hem beschreven situatie. De adviseur van de commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"Het strookt weinig dat u weet dat dergelijke relaties in Koerdistan verboden en strafbaar zijn maar dat u tegelijkertijd weinig voorzichtig te werk ging. Zo ging u dagelijks tien minuutjes à een halfuur naar A(...) haar school toe om daar met haar te spreken (CGVS, p. 8, 9). Door dergelijk gedrag te stellen konden omstaanders nochtans snel te weten komen dat u en A(...) een relatie hadden met elkaar. Het is immers weinig logisch dat A(...) dagelijks met een jongen, die geen familielid is, zou staan babbelen voor de school en dat dit toegelaten zou worden door haar conservatieve familie die wilt dat ze binnen de familie trouwt (CGVS, p. 9, 13). Dergelijk risicovol gedrag mist dan ook enige aannemelijkheid.

Dat u bovendien in de mogelijkheid verkeerde zoveel tijd te spenderen met A(...) valt niet te rijmen met uw bewering dat u gewoonlijks werkte van 7u30 's morgens tot 10 uur 's avonds met enkel twee onderbrekingen om te eten (CGVS, p. 8). Het is bijgevolg volstrekt onduidelijk hoe u nog de tijd vond om elke dag naar A(...) haar school toe te gaan om daar vervolgens een tiental minuten à een halfuur met haar te babbelen.

Alsook is het opmerkelijk dat u en A(...), toen jullie de eerste keer alleen waren bij elkaar, zonder enige voorgaande seksuele ervaring, direct overgingen tot het hebben van seksuele betrekkingen met elkaar, temeer jullie zich ervan bewust waren dat dergelijk gedrag verboden is en ernstige gevolgen met zich kon meebrengen (CGVS, p. 9, 12). De afwezigheid van ervaring impliceert doorgaans een zekere terughoudendheid of onzekerheid, wat haaks staat op de impulsiviteit van jullie handelen. Bovendien werkt het besef van de morele en persoonlijke risico's doorgaans remmend op dergelijk impulsief gedrag. De combinatie van deze zaken maakt dat jullie vermeende seksuele betrekking bevreemdend aandoet gelet op de context waarin jullie zich bevonden."

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij wat betreft de ontmoetingen met A., betoogt dat de ontmoetingen met A. telkens heel kort, onopvallend, buiten het schoolterrein en zonder openlijke uitingen van affectie gebeurden, aangezien uit zijn verklaringen blijkt dat zij elkaar vanaf 11 april 2024 tot 25 mei 2024 elke dag zagen en dit gedurende twintig minuten tot een halfuurtje, waardoor deze ontmoetingen niet als kort en onopvallend kunnen beschouwd worden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat deze ontmoetingen buiten het

schoolterrein plaatsvonden, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij met A. afsprak voor haar school (*Ibid.*, p. 11), welke verklaringen er bezwaarlijk op duiden dat het om een plek ging die aan het zicht onttrokken was. In de bestreden beslissing wordt aldus terecht vastgesteld dat verzoeker weinig voorzichtig te werk ging, temeer gezien de context van sociale druk en controle in Irak, zoals verzoeker ook zelf in zijn verzoekschrift aangeeft. Aangaande de momenten op de dag dat verzoeker en A. afspraken, benadrukt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij vaak pas later op de ochtend begon te werken, af en toe een taak liet vallen om A. enkele minuten te kunnen zien, en zijn werk als automonteur onregelmatig was en afhankelijk van de opdrachten van zijn werkgever, doch komt dit niet overeen met zijn eerdere verklaringen, waaruit blijkt dat hij van zeven uur 's ochtends tot tien uur 's avonds bezig was met werken en hij enkel op donderdag vrij was (*Ibid.*, p. 8), waardoor hij niet kan overtuigen. Verder beperkt verzoeker zich tot een algemeen betoog waar hij erkent dat het impulsief was om seks te hebben met A., maar de context van sociale repressie en gebrek aan privacy kan leiden tot impulsief gedrag dat ze rationeel misschien niet zouden durven. Dat zij achteraf beiden grote angst en spijt ervaarden, wat volgens verzoeker juist bevestigt hoe zwaar de morele en sociale implicaties voor hen wogen, neemt niet weg dat zij zich van deze implicaties terdege bewust waren. Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er aldus niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, *in concreto* te weerleggen.

Voorts motiveert de adviseur van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Tevens zijn uw verklaringen aangaande het gedrag van A(...) haar familieleden opmerkelijk.

Het is immers opvallend dat de vader en broer van A(...) twee dagen op rij uw huis gewapend binnenvielen, doch daarna nooit meer iets van zich hebben laten horen (CGVS, p. 10, 13). Nochtans kan verwacht worden dat ze hun zoektocht naar u niet zo snel zouden opgeven. Immers zou u hun eer geschonden hebben, hetgeen een ernstig vergrijp is volgens de culturele tradities aldaar (CGVS, p. 14-15).

Dat de klacht van uw moeder tegen de vader en broer van A(...) zou verhinderen dat zij uw familie verder zouden lastig vallen is weinig aannemelijk gelet op uw bewering dat A(...) haar familieleden machtig zijn en niet gearresteerd zullen worden (CGVS, p. 10). Het lijkt er dan ook veeleer op dat uw familieleden op heden helemaal geen problemen kennen hetgeen ten zeerste afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen.

Het verslag van uw Iraakse advocaat, ter staving van uw problemen in Irak, is niet bij machte iets te wijzigen aan voorgaande vaststellingen (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). De bewijswaarde van Iraakse documenten is immers erg relatief gelet op de hoge graad van corruptie en documentenfraude aldaar (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Bovendien kan dergelijk verslag door eender wie geschreven worden waardoor het een gesolliciteerd karakter heeft. Dit betreft immers geen officieel document.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij betoogt dat het feit dat hij twee dagen na de inval van A.'s familie vertrok, de ernst van de dreiging aantoonde, aangezien hij op geen enkele wijze aantoonde dat dit effectief gebeurd zou zijn. Waar hij aanvoert dat het feit dat de familie van A. niet meer naar hun huis kwam niet betekent dat het gevaar verdwenen was, aangezien verzoeker zelf vertrokken was en zijn familie voorzorgsmaatregelen nam, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee niet weerlegt dat het niet aannemelijk is dat de familie van A. niets meer van zich liet horen. Bovendien blijkt nergens uit zijn verklaringen, en verzoeker licht niet verder toe, welke voorzorgsmaatregelen zijn familie genomen zou hebben. Verder doet verzoekers betoog dat hij het betreurt dat er geen rekening wordt gehouden met de verklaring van zijn advocaat en dat deze is opgesteld door een erkend jurist die kennis heeft van de situatie ter plaatse, niet *in concreto* afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat dergelijk verslag door eender wie geschreven kan zijn en een gesolliciteerd karakter vertoont.

De Raad merkt op dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar nog op goede gronden als volgt wordt overwogen:

“Tevens bent u er niet in geslaagd eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken.

Zo gaf u ten overstaan van de DVZ, op 17 februari 2025, aan dat u niet wist wat er met A(...) gebeurd is, daar u niets meer vernomen hebt over haar sedert uw vertrek uit Irak (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans kan verwacht worden dat u wel pogingen ondernomen zou hebben om te weten te komen wat er met A(...) gebeurd was. Zij was immers het meisje waarmee u een toekomst wou uitbouwen en voor wie u zelfs uw leven riskeerde (CGVS, p. 8-9, 11-12). Hoewel u verklaarde niet te weten wat er met A(...) gebeurd is, blijkt dat u wel weet dat A(...) abortus deed omdat haar vader haar ertoe verplicht heeft. Dit nieuws vernam u via uw advocaat die dit liet weten via WhatsApp (CGVS, p. 12). Dat u op heden weet dat er abortus werd gedaan, doch twee maanden eerder te verstaan gaf niet te weten wat er gebeurd was met A(...), is opvallend. Sterker nog, uw advocaat vertelde u dit nieuws in september 2024, kort na uw aankomst in België (CGVS, p. 15). Dat u echter geen notie maakte van de abortus bij de DVZ, noch van het gegeven dat u over een advocaat beschikt in Irak omdat uw moeder een klacht heeft ingediend tegen de vader en broer van A(...) (CGVS, p. 10) is eveneens ten zeerste frappant en doet vermoeden dat u post-factum nog zaken toegevoegd hebt teneinde uw relaas aan te dikken.

Voorts legde u ook met betrekking tot de vastgestelde zwangerschap van A(...) strijdige verklaringen af. Bij de DVZ gaf u namelijk te verstaan dat A(...) in augustus merkte dat ze geregeld ziek was, vaak misselijk was en veel moest overgeven. Naar aanleiding hiervan werd ze naar de dokter gebracht waar vervolgens vastgesteld werd dat ze zwanger was (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Ten tijde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS bleek echter dat er geen indicaties voorhanden waren waaruit afgeleid kon worden dat A(...) zwanger was (CGVS, p. 12). Immers had u wel nog op dagelijkse basis contact met A(...) tot 22 of 23 augustus maar de gesprekken die jullie hadden gingen enkel over het dagelijkse leven, zoals waarmee jullie bezig waren en jullie activiteiten (CGVS, p. 12-13). Het lijkt er dan ook veeleer op dat u een ingestudeerd verhaaltje vertelt waardoor u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot essentiële elementen die de kern van uw asielaanspraak raken.

(...)

Tot slot stipte uw advocaat aan dat u niet kan terugkeren naar Irak omwille van uw integratie en verwestering in België (CGVS, p. 16). Echter dient aangestipt te worden dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een terugkeer naar Irak voor u onmogelijk zou zijn omwille van verwestering.

Vooreerst maakte uzelf geen gewag van 'verwestering' toen de kans zich voortdeed. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Verder werd u na de toevoeging door uw advocaat gevraagd of u los van uw (vermeende) problemen zou kunnen terugkeren naar Irak waarop u stelde van niet. Echter sloeg u er niet in te verduidelijken waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Irak en gaf u aan het niet te weten (CGVS, p. 16). Bovendien bent u nog maar negen maanden in België en het loutere gegeven dat u school loopt in België en als student in een garage werkt betekent niet dat u niet meer in staat zou zijn u aan te passen aan de waarden en normen die van toepassing zijn in Iraaks-Koerdistan (CGVS, p. 16; Administratief dossier – Groene map, stuk 3). U toont daarmee geenszins aan dat u zich een bepaalde levenswijze eigen hebt gemaakt die, wat u betreft, aanleiding geeft tot veranderingen in gedrag, houding of uiterlijk die als fundamentele kenmerken van uw identiteit kunnen worden beschouwd en waarvan niet kan worden geëist dat u ze opgeeft, noch dat ze onverenigbaar zijn met de Iraakse maatschappelijke of traditionele normen. Daarnaast woonde u tot 6 september 2024 in Suleimaniya waar u school gelopen hebt tot de derde graad en werkzaam was op twee locaties. Met andere woorden kan dus gesteld worden dat u al een zekere maturiteit had en zich ontwikkeld heeft volgens de lokale gebruiken en tradities die aldaar gelden. U hebt ook een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog steeds in contact staat, dat u kan helpen in geval van terugkeer en waarvan u, indien nodig, informatie kunt krijgen over eventuele veranderingen die tijdens uw afwezigheid hebben plaatsgevonden. Uit deze elementen blijkt dan ook op geen enkele manier niet dat uw verblijf en ervaringen in Europa u zodanig hebben beïnvloed dat u hier in België waarden en standpunten hebt ontwikkeld die u van de Iraakse samenleving hebben vervreemd, zodat een terugkeer niet mogelijk zou zijn.

Ook moet worden opgemerkt dat de UNHCR en de EUAA in hun laatste rapporten niet vermelden dat personen die terugkeren naar Irak na een kort of langdurig verblijf in het buitenland worden blootgesteld aan vervolging, discriminatie die zo ernstig is dat het als vervolging kan worden beschouwd, of risico's in verband met artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingswet (zie de UNHCR International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq van januari 2024, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> en het EUAA COI Report Iraq - Country Guidance van november 2024, beschikbaar op: <https://euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024>).

Het overige document dat u hebt neergelegd is niet bij machte de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. De documenten met betrekking tot de medische toestand van uw vader staven zijn medische problemen maar staan voorts los van de door u voorgehouden vrees."

Verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker benadrukt verder in zijn verzoekschrift zijn jonge leeftijd, betoogt dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud vijftien jaar was, en zijn leeftijd op het moment van de feiten niet meer was dan dertien jaar en meent dat dit een bijzondere voorzichtigheid bij het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming in het algemeen, en van zijn verklaringen in het bijzonder, vereist. De Raad merkt in dit kader op dat verzoeker in gebreke blijft zijn leeftijd aan te tonen en hij hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd ten aanzien van verschillende Europese autoriteiten, zoals blijkt uit het administratief dossier (AD, stuk 7, 'Ministerio dell'Interno'). Omdat er na een leeftijdstest geen uitsluitend geboden kon worden over verzoekers beweerde minderjarigheid, werd hem niettemin het voordeel van de twijfel gegeven betreffende zijn minderjarigheid en werd hem een voogd toegekend (AD, stuk 7, 'Décision du service des Tutelles'). Verder wijst de Raad op volgende motivering inzake de bijzondere procedurele noden en steunmaatregelen die werden genomen:

"Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud

afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.”

Waar verzoeker verder hekelt dat zijn jonge leeftijd op geen enkel moment in het kader van de inhoud van de beslissing is genoemd, kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijken dat er bij de beoordeling van zijn verklaringen geen rekening zou zijn gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. Verzoeker bekritiseert dat er geen melding is gemaakt van zijn leeftijd in een poging om de inconsistenties te verklaren, noch om te begrijpen dat zijn geheugen soms wazig kan zijn en evenmin om te verduidelijken hoe de verwachtingen van het CGVS aan dit fundamentele element moeten worden aangepast. Verzoeker toont echter niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn jonge leeftijd van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Vooreerst herinnert de Raad verzoeker eraan dat verzoekers relatie met A. en de problemen die hieruit voortgekomen zouden zijn, de kern van zijn relaas vormen, aangezien deze gebeurtenissen ervoor gezorgd zouden hebben dat hij Irak verliet. Bovendien was verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, indien uitgegaan wordt van de door hem verklaarde leeftijd, reeds zeventien jaar – en niet vijftien jaar, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt –, en dus niet dermate jong dat er van hem niet verwacht zou kunnen worden over deze elementen volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat, aangezien hij minderjarig was toen de problemen zich voordeden, het heel normaal en logisch is dat hij geen precieze en samenhangende herinneringen kan voorleggen, maar dat in het algemeen zijn hele relaas geloofwaardig is. Wat betreft de verwijzing naar een arrest van de Raad van 6 december 2007, waarvan overigens het desbetreffende arrestnummer niet wordt vermeld, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan dit arrest ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar artikel 24 van het Handvest, wijst de Raad erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De adviseur van de commissaris-generaal zou haar bevoegdheid te buiten gaan mocht ze een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het argument dat verzoekers relaas past binnen “*de socio-culturele context van eengerelateerd geweld in Irak, met name in gevallen van buitenechtelijke zwangerschap*” doet niets af aan het feit dat dit relaas inherent ongeloofwaardig is, gelet op de hoger weergegeven concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht.

De brief van verzoekers school die werd neergelegd op het CGVS (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 3) en het arbeidscontract dat verzoeker ter zitting per aanvullende nota neerlegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 1) wijzen op de inspanningen die hij levert om zijn leven in België te organiseren en vorm te geven, *in casu* door school te lopen en te werken, doch deze stukken kunnen niet dienen ter staving van de vervolgingsfeiten die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, noch kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker, die op heden ongeveer anderhalf jaar in België verblijft, dermate geïntegreerd is in de Belgische samenleving dat van hem niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich bij terugkeer naar Irak opnieuw aanpast aan de aldaar geldende regels en normen. Het geheugensteuntje van verzoekers voogd bevat evenmin objectieve elementen op grond waarvan een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker kan worden aangenomen (aanvullende nota verzoeker, stuk 2). In zoverre de voogd verwijst naar de problemen die verzoeker zou hebben gekregen met zijn familie en die van zijn vriendin A. naar aanleiding van haar vermeende zwangerschap, waar zij stelt dat verzoeker een groot risico loopt om bij terugkeer naar Irak door zijn familie te worden afgewezen en zijn vader hem volledig ontkent en met de dood bedreigt, dient te worden herhaald dat aan deze problemen geen

geloof wordt gehecht. Dat verzoeker een jongere is die in België geen problemen veroorzaakt en werkt, zoals zijn voogd aanhaalt, wordt niet betwist doch werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen. Waar verzoekers voogd nog wijst op de aanwezigheid van familieleden in België, bij wie verzoeker deeltijds verblijft, benadrukt de Raad dat het doel van onderhavige procedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen. Wel heeft deze procedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Irak, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Irak te hebben verlaten uit vrees gedood te worden door de familie van A., noch dat hij thans niet meer naar zijn land zou kunnen terugkeren omwille van zijn integratie of vermeende verwestering in België.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijk problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

3.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Aangaande de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteengezet:

“Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”,

afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023 beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf of <https://www.cgira.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

De Koerdische Autonome Regio (KAR) omvat de provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja - de administratieve status van Halabja als provincie wordt nog niet officieel erkend door de Iraakse federale regering - die officieel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG) vallen. In 2022 telde de provincie Suleimaniya ongeveer 2.396.206 inwoners.

Op 25 september 2017 hield de KRG een referendum omtrent de onafhankelijkheid van Koerdistan, waarbij een absolute meerderheid van de kiezers voor Koerdische onafhankelijkheid stemde. Het referendum leidde tot een conflict tussen de KRG en de centrale Iraakse autoriteiten, die het referendum onwettig verklaarden en de Koerdische regio's tijdelijk isoleerden van de buitenwereld. Tegelijkertijd verdreven het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) de Koerdische troepen uit Kirkuk en een groot deel van de "betwiste regio's", waardoor de KRG een aanzienlijk deel van haar olie-inkomsten verloor. Na het referendum belandde de KAR in een diepe politieke en economische crisis. In maart 2021 bereikten de Koerdische en de Iraakse regering, na lange onderhandelingen, een begrotingsakkoord dat onder andere de verdeling van olie-inkomsten vastlegt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige eerste minister van Irak, Haider al-Abadi, de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de PMF en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de provincies Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door aanvallen van IS.

In de afgelopen jaren waren er in Iraaks Koerdistan ook herhaaldelijk protestbewegingen tegen tekortkomingen in de basisdienstverlening, vertragingen bij de uitbetaling van ambtenarensalarissen en corruptie. Hoewel de betogingen meestal vreedzaam verlopen, braken er soms rellen uit en traden de veiligheidstroepen hard op tegen de betogers. Dit politieke geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan, of waarin twee of meer gewapende organisaties met elkaar in gevecht zijn. Bovendien bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt.

In de referentieperiode van het rapport "Security Situation" van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 vonden de meeste veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten hebben aanvallen uitgevoerd, hoofdzakelijk vanuit de lucht, op PKK-doelwitten in de provincie, met name in de districten Sharbazher, Chamchamal, Panjwin en Pshdar. Droneaanvallen die werden toegeschreven aan Turkse strijdkrachten, troffen ook een konvooi van de Syrische Democratische Strijdkrachten (voornamelijk bestaande uit Syrische Koerden). Een andere, soortgelijke aanval trof het vliegveld van Arbat, waar leden van de YPG uit Syrië werden getraind, waarbij verschillende leden van de eliteveiligheidstroepen van de provincie werden gedood. In totaal voerde Turkije in 2023 naar schatting 420 aanvallen uit in de provincie. Turkse droneaanvallen troffen ook burgers, waaronder twee in het district Panjwin. Andere aanvallen, waarvan de daders niet met zekerheid konden worden geïdentificeerd, veroorzaakten ook burgerslachtoffers in hetzelfde district, alsook in het district Pshdar en in het Qandil-gebergte.

De Turkse autoriteiten plegen ook gerichte moordaanslagen in de provincie op personen die verdacht worden van banden met de PKK. Iran voert ook dit soort aanvallen uit in de provincie op leden van zowel Iraakse als Iraanse Koerdische bewegingen.

De provincie is ook de thuisbasis van verschillende gewapende Iraanse Koerdische oppositiegroepen, waaronder Shorshger en Zahmatkeshan. In juni 2023 braken er dodelijke gevechten uit tussen deze twee groepen als gevolg van de toenemende spanning tussen beide.

In de hele provincie Suleimania doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, bleef laag.

Volgens de IOM waren er op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's) in Irak. IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. De drie provincies die samen de KAR vormen, vingen op 31 december 2023 591.277 IDP's op en behoren tot de provincies met het grootste aantal ontheemden. Op dezelfde datum registreerde de IOM geen IDP's uit de provincie Suleimaniya in Irak of returnees.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Suleimaniya een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn.

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor burgers in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct dan wel actueel zou zijn of dat de verwerende partij de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Hij meent dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de beschikbare landeninformatie heeft gedaan, maar staaft of concretiseert dit niet verder. Hij vergenoegt zich er immers toe een passage uit het COI-rapport "Iraq – Security Situation" van EUAA van mei 2024, waarop bovenstaande analyse mede is gebaseerd, te citeren en hieruit te besluiten "dat de veiligheidssituatie in de provincie Suleymania bijzonder problematisch is". Zodoende brengt verzoeker geen elementen of argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan bovenstaande analyse, die stand houdt in het licht van de recentere landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij.

De Raad treedt de adviseur van de commissaris-generaal dan ook bij waar wordt vastgesteld dat er momenteel voor burgers in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adviseur van de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Dat *in casu* een beoordelingsfout zou zijn gemaakt, kan evenmin blijken.

3.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT